

Aan de voorzitter van de gemeenteraad van Zwolle,

Geachte burgemeester Meijer, beste Henk Jan,

Het moet gezegd: toen ik in 2006 vanuit Rotterdam naar Zwolle verhuisde, was enige Randstedelijke arrogantie me niet vreemd. Ik wist het zeker: na vier jaar studeren zou ik direct naar het Westen terugkeren. Want ja, Zwolle is wel een fijne stad, maar uiteindelijk wil je toch niet te lang weg zijn van wat - destijds - als 'het echte leven' voelde.

Je kunt zeggen: dictum factum – en zo geschiedde. Toch is het anders. Niet alleen werd vier jaar studeren, zes jaar studeren (wat blijkt geeft van nog iets anders dan Randstedelijke arrogantie: naïviteit over het studentenleven, een verenigingslidmaatschap en de invloed daarvan op de studieduur). Niet alleen werd 'direct terug' pas na elf jaar.

Het is meer dan dat: ik ga verlaten wat nu mijn stad is. Waar niet de hectiek van Rotterdam of Den Haag heerst, maar waar mijn leven toch niet minder 'echt' was. Ik maakte hier vrienden, vond de vrouw van mijn leven, ging aan het werk en bemoeide me als gemeenteraadslid uiteindelijk ook actief met de stad. Ik ken de stad en ben van de stad.

Misschien is het ongebruikelijk om een brief aan de raad zo persoonlijk te beginnen. Maar zo persoonlijk was het - in ieder geval voor mij - wel. De verkiezingswinst in 2014, waardoor we met extra menskracht aan de slag konden. De blijdschap als een mooie motie met het kleinst mogelijke verschil tóch werd aangenomen. Het vertrek van Filip als wethouder en de verslagenheid daarover, maar ook de trots op onze teamgenoot Michiel, die de overstap naar het college maakte. De politiek is persoonlijk.

De politiek is persoonlijk, ook door de jongen uit mijn eigen straat, die niet goed wist waar hij moest beginnen bij het oplossen van zijn schulden. Door de Oost-Afrikaanse gemeenschap in mijn eigen Holtenbroek, waar men merkt dat een deel van hen achterblijft bij het leren van de Nederlandse taal en het vinden van werk. Door Ben, met wie ik een dag meeliep bij de veranderende Wezo. Door al die vrijwilligers die wilden helpen bij de opvang van vluchtelingen, met wie we op zondag voetbalden in de Veerallee.

Het plezier in die contacten en al het andere dat het raadswerk biedt, is onverminderd. Toch heb ik in april intern aangegeven dat ik me niet verkiesbaar stel voor een nieuwe periode. Ik merk dat de combinatie van werken voor de Tweede Kamerfractie van de ChristenUnie en het gemeenteraadslidmaatschap in Zwolle op langere termijn niet houdbaar is – het zou ten koste gaan van óf het één, óf het ander. Daar kwam vlak voor de zomer bij dat mijn vrouw een nieuwe baan kreeg, eveneens in Den Haag. Dat leidt ertoe dat ik mijn ontslag nu indien per 30 oktober aanstaande.

Met weemoed neem ik afscheid van de raad. Zo nu en dan begreep ik echt niet waarom u het nou zo anders zag dan ik, werd ik moe van de oeverloze stroom aan zinloze stemverklaringen en stoorde ik me aan discussies over dat waar we als gemeenteraad niet eens iets over te zeggen hebben. Veel vaker leerde ik van u, deed ik begrip op over andere

ideeën of verschilden we collegiaal van mening over wat het beste is voor onze stad.
Daarvoor wil ik u van harte danken.

Het is verleidelijk om nu te zeggen: ik ga een paar jaar in de Randstad werken en daarna kom ik direct terug. Want ja, Zwolle is mijn fijne stad, daar wil je toch niet te lang weg zijn. Gelukkig hoeft dat niet. Met familie, vrienden en de stad zelf heeft Zwolle genoeg om van te houden en regelmatig voor terug te komen. En dus zeg ik sowieso: tot weerziens.

Ik wens u - het college, de gemeenteraad, de griffie en het ambtelijk personeel - Gods blijvende zegen toe bij al uw werk.

Met vriendelijke groet,

Johannes de Vries